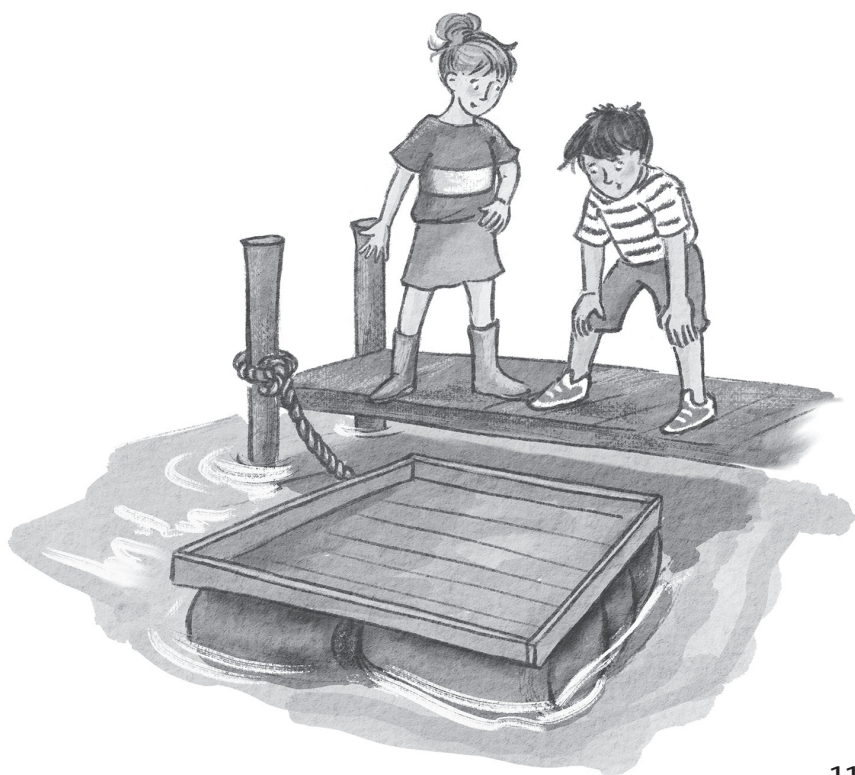

1. Naar het eilandbos

'Kan ik eindelijk jouw vlot zien!' roept Bart. 'En ermee varen, natuurlijk. Ik heb nog nooit met een vlot gevaren. Lijkt me superspannend.'

Hij ziet het al helemaal voor zich. Mo en hij die samen de hele sloot afvaren. Misschien ontdekken ze wel iets echt bijzonders onderweg ... Want vanaf het water zie je alles vast heel anders. En wie weet drijft er iets op de sloot of zien ze iets op de bodem liggen.

Samen met Mo holt hij over de stoep naar haar huis. De meivakantie is begonnen en Bart mag een paar dagen bij Mo logeren. Zijn moeder heeft nachtdienst en zijn vader is voor zijn werk naar het buitenland. 'We gaan er nu niet mee varen, hoor', zegt Mo. 'We zouden verstoppertje spelen met Olivia en Kasper in het eilandbos.'

'O ja, daar had ik helemaal niet meer aan gedacht.' Daar is de lage paaltjesschutting naast Mo's huis al. Halverwege zit een hekje, maar ze hijsen zich op de schutting en springen over het bloemperk heen het gras op.

Mo's kleine broertje, Stefan, schept zand in een emmertje. Mama zit op de rand van de schelpzandbak en helpt mee.

Gebukt sluipen Mo en Bart over het grasveld naar hen toe.

'Boe!' roept Mo.

Mama springt overeind. 'Ik schrik me een hoedje! Waar komen jullie zo gauw vandaan? Ik hoorde het hekje niet eens piepen.'

'Daar gingen we ook niet ...' begint Bart.

Mo geeft hem een duwtje. 'Van school', zegt ze gauw. 'En nu hebben we vakantie en mag Bart bij mij logeren.'

Mama kijkt haar een beetje achterdochtig aan en tuurt naar het bloemperk.

Gelukkig zijn ze daar overheen gesprongen en niet per ongeluk erin.

‘Ja’, zegt mama dan. ‘Gezellig dat je een poosje komt logeren, Bart. Je moeder heeft vanmorgen je tas met spullen al gebracht. Jullie zullen wel dorst hebben met dit warme weer. Ik ga wat limonade halen.’

‘Mo! Bart!’ Stefan komt met uitgestrekte armen naar hen toe.

Mo tilt haar broertje op en knuffelt hem. Ze voelt zand in haar T-shirt glijden, maar daar geeft ze niets om. Ze zwaait Stefan in de rondte. Hij schatert het uit. Als Mo hem weer op het gras zet, valt hij bijna om van duizeligheid.

‘Ha’, lacht Bart. ‘Wat is hij grappig.’

Met een plof zet Mo haar lege limonadebeker op tafel.

‘Kom mee naar mijn vlot.’

‘Yes!’ Bart glijdt van zijn tuinstoel. ‘Eindelijk!’

Met grote passen lopen ze naar de vlonder bij de sloot, aan het eind van de tuin. Aan een van de palen in het water dobbert het vlot aan een dik touw. Het is gemaakt van een aantal planken met rondom opstaande randen.

‘Wow, wat een gaaf vlot heb jij gemaakt!’ roept Bart.

‘Niet in mijn eentje, hoor’, zegt Mo. ‘Samen met mijn vader.’

‘Hoe blijft het drijven?’

Mo geeft het vlot een duwtje met haar voet, waardoor

het een beetje op en neer deint. 'Zie je dat er blauwe tonnen onder de planken vastzitten?'

'Eh ... ik zie wel iets blauws.'

'Dan zie je een stukje ton.'

'Zijn die van plastic?'

Mo knikt. 'Anders zouden ze niet drijven.'

'Kunnen we niet heel even ...' begint Bart. Hij steekt zijn voet al uit om op het vlot te stappen.

'Nee', zegt Mo, terwijl ze Bart naar achteren trekt.

'Beloofd is beloofd, we gaan naar het eilandbos.'

Bart kijkt naar de overkant van de brede sloot. Daar is het eilandbos. Alle kinderen in de wijk noemen het kleine bos zo, omdat het omringd wordt door sloten.

'Waarom gaan we er niet met je vlot naartoe?'

'Als we dat daar aan een boom vastbinden, kan iedereen ermee vandoor gaan.'

Bart knikt. 'Net zoiets als je sleutel in je fiets laten zitten.'

'Kom, we gaan', zegt Mo.